

Zdravím, nejkrásnější lidé. Miluji vás! Miluji vás! My Vás taky milujeme! Jak probíhá vaše setkání? Dobře! Ano? Tolik center se spojilo dohromady. Není to skvělé? Ano! Vypadáte moc krásně a šťastně. Dnes jsem řekla mému psovi: „Dobrá, drahý, musím jít pracovat.“ Vzpomínáte si na Luckyho, ano? Ano! Jen si mi lehnul do klína nechtěl odejít. Ležel tam, jako by byl v samádhi. Ani se nepohnul a jeho dech byl téměř nezjistitelný. Řekla jsem tedy: „Máma musí jít pracovat, ano? Ty zůstaň doma, postarej se o dům.“ A řekla jsem mu: „Líbíš se mi, líbíš se mi víc. Je snazší tě potěšit a nevdí mi to, ale musím jít pracovat s lidmi.“ A pak jsem si pomyslela: „Ne, ne. To není fér, to není fér. Taky lidi velmi miluji.“ Řekla jsem mu. A řekla jsem mu, že jsem velmi šťastný člověk, protože jsem milovaná zvířaty i lidmi. Řekla jsem mu: „Kolik lidí toto má?“ Víte? Že ano?	Ano! Ano, protože někteří lidé nemají moc rádi lidi, víte? Milují jen zvířata. A někteří lidé milují jen lidi a nemilují zvířata. To víte, že? Ano. Já miluji obojí. A miluji i dévy a anděly, nebeské bytosti. Nejvíc miluji Boha. Ano. Považuji se za velmi šťastného člověka a vy jste taky! Jste šťastní? (Ano!) Ano! Protože máme obojí, máme oba světy. Máme fyzický svět a máme taky nebeský svět. Ano! Ano, máme takové štěstí. A já jsem taky velmi šťastná. Jsem velmi milovaná i mými zvířaty. Ano. Vy ale milujete má zvířata, ne? (Ano!) Ano, milujete Luckyho? Ano! Ano, vy ale nevíte, že je to taky pes. Dobrá? A vy víte, co znamená pes? Pardon? Víte co znamená pes? Ne. Pes znamená, že štěká v nepravý čas! Někdy když uprostřed noci spíte, musíte vstát.	Pes znamená, že s vámi chce spát na posteli a zabere celou vaši postel. Moje postel je teď... protože jsem ji koupila sama, proto jsem ji koupila pro jednoho, postel pro jednoho? Protože jsem si myslela, že víc nepotřebuji! Je skoro jako pohovka. Ale alespoň tři z nich – tři z nich – na ní chtějí spát. Dovedete si to představit? Happy teď váží... skoro 20 kilogramů, protože ztloustla. A pudl, víte – ne je to vlastně bišonek, Bichon Frise. Jsou skoro stejní, vybíravá, náročná rasa psů, víte – Lucky taky nabírá na váze. Má 8 až 9 kilogramů. A Benny nejvíc, Benny taky přibírá na váze. Ano, pak všichni chtějí spát na mé posteli. Benny má rád moji peřinu. Ano, rád se pod ní zahrabe. A Happy ráda spí na mém polštáři. Na jediném polštáři, který mám. Je to v pořádku? Rádi posloucháte o psech? Ano! Dobrá. Vážným záležitostí se budeme věnovat později, ano? Uvolněte se trochu, ano. A Happy pak ráda spí na mém polštáři. Lucky se chce přivinout ke mně.
---	--	--

Kde tedy mám na posteli
najít kousek místa?
Dovedete si to představit?
Ano, musím se tedy
stočit v rohu. Není to
dokonce ani uložení!
Lucky se taky natlačí
do toho rohu, protože
se ke mně rád tulí.
A když je se mnou,
nehýbe se.
Neodvážíte se
ho posunout, protože
je jako mrtvý,
nebo je pryč.
Je naprosto nehybný.
Ani necítíte
jeho váhu!
Je velmi speciální.
Jen on je takový.
Ostatní psi,
kteří jsou se mnou,
cítím jejich přítomnost.
Cítím přítomnost
Happy
a každého jiného psa, když
je se mnou, ale Luckyho,
ani necítíte,
že je tam,
je pryč!
Je někde pryč.
Je tak nehybný.
Už se vám to
někdy stalo?
Jako, že je něco živého
ve vašem náručí,
vy to ale
necítíte.
On se skutečně ztratí.
Myslím, že odejde,
není přítomen,
jeho váha je pryč.
Jeho bytost je pryč.
Nevíte kam odešel,
prostě odešel.
Je velmi speciální
a rád se mnou spí.
To není ale
jediné,
to není

to nejhorší.
Když ale oni tři
nejednou seskočí,
a na něco začnou
uprostřed noci štěkat,
řekněme ve 2 hodiny ráno,
řekněme ve 2 hodiny ráno,
pak to není taková zábava.
A když je na mne
naštvaný nebo
něco není po jeho,
vyčůrá se někde,
kde by neměl.
A když je nenechám
spát na své posteli,
je tam další kanape,
na kterém medituji...
Není to kanape.
Není to kanape,
je to malé, čtvercové,
něco jako ratanový
taburet.
A dám na to
polštář a tam
chci meditovat.
Jim se to místo ale
taky líbí.
A taky
Happy miluje to místo.
Když tam nejsem já,
ona tam ráda spí
a když je jí moc horko
v mé posteli,
jde spát tam.
A teď i Lucky
miluje to místo.
Když tedy Happy vstane dřív,
Lucky přijde a chodí
kolem té postele
a stále se dívá
na ten taburet
a když se Happy
nehýbá, Happy nerozumí,
potom on,
Lucky, chodí kolem
mé postele a dívá se na mne.
Víte, nemusí
říkat nic.
Rozumím naprosto přesně,
co chce!

Dobrá.
Někdy se mi povede
Happy sundat,
někdy ale spí,
že se mi nechce ji otravovat.
A pak,
co se stane?
Buď ho takto nechám
chodit celou noc,
alespoň hodinu,
nebo ustoupím a dám
ho do postele.
Nebo musím
dát Happy dolů
všemi možnými prostředky,
pokud ji vůbec uzvednu
z jejího křesílka
a dám ji dolů –
a ona si pak místo toho
skočí do mé postele.
Takže v obou případech
prohraji.
A Benny je vždy
pod mojí peřinou nebo
pod mým polštářem.
Nikdy nevím.
Kdykoli jdu do postele,
musím to všude prohmatat,
víte?
Protože nechci
rozsvěcovat světlo.
Kdybych rozsvítila,
všichni by na mne skočili,
vrtěli by ocasem a říkali by:
„To je šťastná doba,
vypadá to, že se budeme
mazlit!“ nebo něco.
Ano, všichni by vyskočili.
Proto chodím do svého
pokoje jako zloděj!
Víte,
jako slepec.
Musíte si to nohou
ohmatat, jestli
nešlápnete na nějakého psa
a pak to musíte
osahat rukama,
jestli už jste
na své posteli.
A na posteli

to musíte osahat
všude,
jestli není někde ukrytý
Benny,
abyste si na něho nesedli.
Ano, tak trávím
svoji noc.
A když jsem moc hodná
na Bennyho, pak Goody,
víte, ten rottweiler
začne žárlit.
Prostě se postaví
a odejde z pokoje
takovým způsobem,
že je celá atmosféra
nasátá jeho
zklamáním.
Jako, „Myslel jsem si, že
jsem jediný, koho miluješ,“
něco takového, víte?
A dá vám to najevo,
a jde ven
a já mu musím říct:
„Goody, pojď sem,
taky tě miluji.
Miluji tě,
pojď sem, prosím!“
a všechny ty věci.
A pak se možná
vrátí,
možná ne.
Záleží na tom,
jestli ho moje řeč přesvědčí
nebo ne.
Jo, jo, jo, všichni mí psi!
A když nechám ve svém
pokoji jen tři z nich
a nevpustím ostatní,
pak mají taky
další problémy.
Čekají na sebe
navzájem.
Ano nebo další z nich
začne v kuchyni
nebo v jiné místnosti
kňučet, a když už
to nemohu vydržet,
musím je
vzít všechny dovnitř.
A když jsou všichni uvnitř,

chtějí všichni
do mé postele.
Můj Bože, tak malá postel
a pět psů!
Dovedete si to představit?
Pět psů.
Ale ti další dva,
větší psi,
chápu své postavení
psů omega.
Benny, ten nejmenší,
je alfa, ano,
protože je šéfem
v domě.
Stará se o všechny,
říká všem
kam jít
a dohlíží na ně,
když se perou
příliš tvrdě,
nebo když se perou
o tuto umělou kost
nebo něco.
Vždy se vmísí
mezi ně jako rozhodčí.
A oni jdou od sebe.
Poslouchají ho,
on je šéf.
Je tak malý. Váží
jen asi čtyři kilogramy
nebo tak nějak.
Víte, maltézáčci jsou
malí.
On je ale velký, velký pes.
Největší
v celém domě, ano.
Víte, je to tak legrační.
Nicméně, dobrá.
Myslím, že jsme toho měli
dost o psech.
Myslím, že bychom se
teď měli postarat o lidi.
Jen jsem vám chtěla říct,
že jsem velmi šťastná.
Mám obojí.
zvířata i lidi.
Protože někteří lidé
nemají rádi lidi.
Jejich rozdvojené osobnosti
jsou pro ně moc,

aby to zvládli,
a někteří lidé
nemají rádi zvířata,
protože oni jsou zvířaty.
Jsou neuspořádaní a
žvýkají něco, víte.
Ale moji psi mě naučili
mnoho lekcí.
Někteří lidé říkají, že
zvířata nás mohou naučit
mnoho věcí.
Učí mne
mnoho věcí.
Moji psi mne například
naučili, že
nemám mít
v pokoji žádný koberec,
protože ho počurají
nebo sežvýkají.
Učí mě
odříkání v pravém
smyslu slova.
Nyní je můj pokoj
takřka prázdný.
Vše, co je hodnotné,
co je drahé nebo co vypadá
dobře, musí pryč!
Protože to okamžitě
sežvýkají!
To pak mám
židli bez nohou
nebo jenom se třemi nohami.
Nebo koberec, na kterém
je všechno možné.
Oni to sežvýkají
a roztahají to všude kolem
a někdy se zlobí
jeden na druhého
a čurají na něj,
takže již více žádný koberec
a žádné další
dobře vypadající židle.
Cokoliv tam je, vypadá jako
ohryzané nohy
a poničené rohy.
Opravdu...
Jestli se chcete zřící světa,
můžete mít psi,
dobrá?
Kromě toho jim ještě

pomáhají moji ptáci.
Moji ptáci milují
žvýkat cokoli, ať je to
dřevěné nebo čalouněné.
Nadělají díry
všude. Ano.
Udělají díry
do mé postele
a sežvýkají všechno.
Některí lidé
tyto věci nemají rádi, nebo
se jim to nelíbí,
protože mají rádi
drahé věci,
mají rádi, když jejich dům
vypadá perfektně, mají rádi
starožitnosti a všechny ty
nákladné a drahé věci a když
mají psy nebo ptáky,
tak je to hotovo, rozumíte,
můžete se s tím rozloučit.
Byla jedna paní, která mi
chtěla dát čtyři ptáky,
protože ti její ptáci
jí rozžvýkali
nábytek.
Ano, to je problém.
A skoro mi dala
čtyři ptáky, ale pak
si to na poslední chvíli
rozmyslela,
Dobrá...což je pro ni
dobré.
Řekla jsem:
„Je to tak lepší.
Ponechte si svoje ptáky,
protože jsou jako
vaše děti.
Rozumíte, nemůžete
dát svoje děti pryč.
Zlobili by se.“
Řekla: „No když
dám své ptáky pryč,
já se na ně přijdu
občas podívat.
Rozumíte, navštívím je
a tak, a možná,
kdybych si to rozmyslela,
si je opět vezmu zpátky
do svého domu.“

Já říkám: „Ne, ne, ne.
Takovou možnost mít
nebudete.“
Většina ptáků, které jsem si
adoptovala, mě má tak
moc ráda,
že když je přinesu zpátky
k jejich majiteli (pečovateli),
nechtějí ho již
více znát.
Otočí se a utíkají
od něho pryč!
Ano! To se stalo.
Jenom o pár týdnů později,
jeden z mých papoušků,
ten růžový?
Papoušek kakadu je...
Moluccan! Pamatujete,
ten růžové barvy.
Ano, myslela jsem si, že
se mu možná stýská po jeho
majiteli, tak jsem ho přinesla
zpátky. Myslela jsem si:
„Tady je, nechci zpátky
peníze nebo něco.“
Někdy vypadal,
že se zlobí, protože
napadal některých z mého
personálu. A tak jsem si
myslela, že se mu možná
stýská po jeho ex-majiteli.
My říkáme pečovatel nebo
„tatínek“, různě. Já je
jednoduše nazývám přáteli.
My říkáme:
„Mamka“ nebo „taťka“,
protože oni jsou také
svým způsobem děti,
takže to nevádí.
A já je jako bytosti
velice respektuji.
To není proto, že jsou
roztomilé nebo tak něco.
Jenom jim tak říkám,
„děti“ a sobě říkám
„mamka“, protože oni
se takhle cítí dobře.
Na tom nesejde.
Jím to nevádí.
Takže tak jako tak, jen

o několik týdnů později jsem
ho přinesla zpátky k majiteli,
ale on nechtěl
svého majitele již více znát.
Skočil zpátky ke mě
a jenom se mazlil
na mých rukou
a nechtěl jít
k majiteli, i když k němu
dlouho natahoval ruku,
nešel k němu.
Nechtěl,
jenom se otočil zády
a přišel zpátky ke mně,
mazlil se
a tulil se ke mě
a nechtěl jít k němu.
A tak jsem té paní řekla:
„Musíte si to
rozmyslet.
Jestli mi je chcete dát,
tím to končí.
Nepůjdou k vám
zpátky.
A nechci také,
abyste
rozvrátila psychiku a emoce
toho ptáka jenom
kvůli svým náladám.
Jestli je chcete
dát pryč,
dejte je pryč, ale budete
vědět, že je to tak dobře.
Nebudete chodit tam
a zpátky, chápete,
a tím jenom znovu
máste jeho city,“
protože trvá dlouhou dobu
ptáku nebo jakékoliv bytosti,
dokonce i nám lidem,
než si zvykneme na
nové prostředí, nové přátele,
nové uspořádání
a atmosféru
a jinou situaci a to všechno,
mám pravdu?
Ano.
Ano a jak jsou jednou již
šťastni se mnou,
protože

je miluji
a dobře se o ně starám,
budou mě milovat
a nebudou chtít jít
zpátky.
A jestliže by chtěla změnit
svůj názor z nějakého
svého osobního důvodu
a vzala by si zpátky ty ptáky,
vůči čemu bych
pravděpodobně nenamítala,
protože já nelpím na ptácích
nebo na čemkoliv,
ale nebylo by to dobré
pro jejich city.
Takhle jsem jí to řekla
a hádám, že to ji pak
přimělo změnit názor.
Což bylo dobré. Řekla jsem:
„Je to dobře. Žijí
s vámi již
10 let
a měli by žít dále,
zůstat ve stejném domě,
mít kolem stejné lidi
a stejné prostředí.
Je to pro ně tak lepší.
Protože přenášení tam
a zpátky,
tam a zpátky,
to nikdo nemá rád.“
Musíme respektovat
jejich bytí a jejich
mentální, duchovní
a emocionální potřeby, ano?
Je to tak.
Takže pokaždé,
když mi někdo chce dát
nějakého ptáka nebo
něco, ujistím se,
že to ví.
Protože
většina lidí
neví, že ptáci
mají emoce, že mají
inteligenci
a svoji
vlastní moudrost.
Samozřejmě že mají!
Pochází od Boha.

Někteří z nich jsou lepší
než my, lépe vybaveni,
rozumíte. Jako my nemáme
radar jako netopýr,
nemáme takový
čich jako psy.
Pes má lepší smyslové
schopnosti než my.
Mohou
čichat věci, o kterých
my ani nevíme.
Například toto.
Nebo jejich uši,
jsou lepší než naše
a mnoho věcí.
Dokonce i moskyti
mají sluch
daleko lepší než my.
Takže, když se chceme
moskytům vyhnout,
nemusíme je zabíjet
nebo cokoli
sprejovat, stačí
když koupíme
odpuzovač moskytů
v obchodě,
někde.
Zapojíte ho a vysílá to
takový zvuk, který vy
ani neslyšíte,
ale moskyti ho slyší
a nepůjdou blíž,
protože ten zvuk
nesnesou.
Je to zvuk vysoké frekvence,
který my nemůžeme slyšet.
Takže, to není tak, že jsme
lepší, než zvířata
v každém směru.
Jsme lepší
různými způsoby a oni
jsou lepší
v jiných věcech,
protože jsou zvířata,
dal jim Bůh
pouze jednoduché nástroje,
tak aby přežili,
tak jak jsou.
Takže, On jim nedal
věci, které

dal nám, ale dal jim
mnohem více,
než to co máme
v některých jiných aspektech.
Takže, někteří lidé
to špatně pochopili
a zachází se zvířaty
jako se zbožím,
víte, jako, dobrá,
„dnes to dám sem,
zítra to přesuneme tam,
na tom nezáleží,
nezajímám se o ně“.
Víte, kdykoliv,
pokud přijímám zvíře,
se ho nejdřív zeptám.
Pravda, teď to vím lépe.
Předtím jsem to neznala,
jenom jsem řekla ano,
ale teď to více zvažuji.
Ptám se jich,
zda chtějí přijít
a oni zvažují
mnoho věcí.
Ptám se právních zástupců
ptáků, právních zástupců
zvířat, jestli
je to v pořádku
a pomůže jim to
v jejich přechodu
a toto všechno.
A mluvím s nimi,
a přijdu a říkám jim,
aby si zvykli
v novém prostředí
a tohle všechno.
Skutečný respekt
jako k dobrému hostu.
Ale někteří z nich jsou
velmi nezbední, takže také
používám obojí – víte,
tvrdé a měkké způsoby – aby
se přizpůsobili rychle.
Stejně jako to dělám s vámi.
Také jsou
více poslušní, víc
citliví a rozumní.
Chápu rychleji,
žádný problém.
Jako můj

Australský pastevecký pes,
první den, když přišel do
mého domu, položila jsem
papír pro psy, jako domácí
tréninkový papír a on šel
hned na něj!
Řekla jsem: „To je místo, kde
budeš konat svoje záležitosti“
a on okamžitě šel jen tam.
Žádné otázky, ne,
ani druhý pohled.
Nic.
Chodí tam po celou dobu.
Je to jen někdy,
když jsou naštvaní,
nebo, když se bojí,
tak se pak jen vyčůrají.
Je to jako nehoda. Ale
teď jsem je nechala venku.
Záleží to
na situaci.
Pokud mají být uvnitř,
vědí kam mají jít.
Když mají jít ven,
je to jiné, ano.
Takže jsou to
velmi inteligentní bytosti.
A jeden den, například, mám
Černou palmu a věšela
jsem hračku pro Černou
palmu, papouška kakadu.
A pak je tam Bílý deštník,
papoušek kakadu –
pamatujete, ten
bílý, malý? –
on byl poblíž
a zkoušel uchopit
hračku, která byla
u klece nejbližší
a on by mohl dosáhnout
do další klece a
vybrat si tuto hračku.
A Já povídám: „Chceš být
ve společnosti, nebo by jsi
rád tu hračku?
Možná je dobré
být společně
máš přítele.“
Snažila jsem se také, aby
mohli mít

přátele stejně
jako moji lásku.
Ale někdy jsou
raději sami.
Někteří z nich
jsou rádi sami.
Někteří jsou rádi
společně, záleží na tom.
Tak jsem si myslela:
„Výborně, to je dobrý nápad.
Chceš být společně?
Nejdřív si s hračkami
společně hrajte.
Dobrá, hraj si s jeho hračkou
a potom možná později
to zařídíme.“
A řekla jsem jen: „Dobrá.
Hraj si s jeho hračkami.“
A potom se Černá palma
na mě podíval.
Jedl a hlídal
si svoje vlastní věci,
ale dřív, než jsem
postrčila hračku
k jiné kleci pro
bílého kakadu na hraní,
jen pustil svoje jídlo
a podíval se na mě.
A: „Grrr!!!“
Říká: „Grrr!!!“
Já říkám: „Dobrá, promiň,
nezeptala jsem se tě, na tvé
povolání a stanovisko.“
Někdy také zapomenu,
ale to neznamená, že
to nevím.
Takže jsem dala hračku zpět
a říkám: „A je to,
dnes ne, miláčku,
dnes ne.
Máš jinou hračku,
běž pro ní“
Oni takto přemýšlí.
A někdy,
například, jsem ten den
unavena a nemám
dokončeno mazlení
se všemi –
víte, například si hrají
s každým

zvlášť, nebo
se dvěma dohromady,
to záleží –
a pak jsem někdy velmi
unavena a jednou jsem
byla unavena a šla jsem
k Černé palmě.
Bylo tam ještě pár,
se kterými jsem si
ještě nehrála a plánovala
to na zítřek
místo dneška.
A Černá Palma tam
seděl v kleci
vedle mě, čekajíc až
na něj přijde řada,
ale byla jsem již unavena,
takže jsem k němu přišla.
Řekla jsem: „Hej zlatíčko,
jsem dnes unavena.“
Mohl bys místo toho jít
prostě jen spát?“
Okamžitě pak skočil na
své nejvyšší bidélko
a usadil se,
jakoby se chystal jít spát.
Jelikož již bylo pozdě,
čas jít spát,
říkám jim vždy dobrou noc.
Ale ten den jsem byla
unavena. Nemohla jsem ho
vytáhnout a hrát si s ním
a pak říci dobrou noc,
jako obvykle.
Takže jsem řekla: „Šel bys
místo toho prostě jen spát?“
Ale nemyslela jsem tím
jít spát okamžitě –
ale on to tak udělal!
Všechno odložil a vyskočil
na nejvyšší bidélko a
sednul si tam,
jakoby připraven ke spánku,
potíchu a všechno.
Takže mi věřte, že
zvířata chápou
vše co řeknete.
To jen my jsme chudáci,
že nerozumíme,
co říkají oni!

Tedy, já ano.
Víte, mnohdy
rozumím, co říkají.
Když se na ně naladím,
rozumím.
Většinu času ke mně
nepotřebují mluvit,
ani telepaticky.
Nepotřebují.
Prostě vím, co chtějí,
jelikož mají málo potřeb,
jejich potřeby jsou prosté.
Jsou velice prostí a
jsou velice soucitní.
Jsou vysoce inteligentní.
Jsou tak milující,
tak laskaví, tak něžní.
A velice je miluji.
Jsem velice šťastná, že
mám možnost znát zvířecí
říši tak dobře, jako člověčí
říši a říši dév.
A všechno to miluji.
Všechno to miluji.
Takže, máte-li zvířata,
věnujte pozornost tomu
co vám chtějí říct.
Jsou to bytosti
s plnou inteligencí,
plnými emocemi,
plně duchovně vyvinuté.
Prostě to jen nepotřebují
předvádět.
A dokonce, předvedou-li to,
my to nechápeme.
Je to jen několik příkladů
ohledně mých zvířat, o které
jsem se s vámi podělila.
Jen pro zábavu.
Dobrá, pojďme zpět do
lidského světa, v pořádku?
Jsem připravena.
Můžete se mě zeptat
na cokoli.
Užíváte si to?
Ano, paní. Madam.
Drahá milovaná Mistryně,
před otázkou
bychom Vám zaprvé rádi
poděkovali,

projevili a vyjádřili
naši lásku a vděčnost
k Vám.
Někteří zasvěcení by
Vám rádi zazpívali krátkou
píseň.
Dobrá!
Ano, paní.
Zde jsou!
Jsme připraveni
zazpívat píseň pro Vás.
Je to velice malé vyjádření
našeho velkého citění.
Děkuji, drahá,
děkuji!
To bylo moc pěkně řečeno.
Milujeme Vás Mistryně
Ó ano, milujeme
(Skvělé.)
Nemilujeme nikoho
více, nežli Vás
Když jste nám poblíž
Jsme skuteční
Ó Mistryně, milujeme Vás
Milujeme vás, Mistryně
Ó ano, milujeme
Nemilujeme nikoho více
nežli Vás
Když jste nám poblíž
Jsme skuteční
Ó Mistryně, milujeme Vás.
Velice vám děkuji!
Krásná píseň.
Napsali jste to sami?
Miluji tu píseň.
Děkujeme.
Děkujeme, Mistryně.
Někdo to napsal sám?
Nevíme.
Půjčili jsme si to.
Je to taková starší píseň.
Starší píseň a vy jste
vyměnili slova, správně?
Ano.
Dobrá. Krásné.
Ano, co pro vás mohu
udělat?
Takže, můj dotaz je o
fyzické nemoci
a fyzické bolesti.

Zda je to (špatná) karma,
nebo je to jako test,
či lekce, kterou procházíme?
Je to zlá karma (odplata),
dítě.
Je to zlá karma, ale přesto to
můžeme minimalizovat, ano?
Můžeme to minimalizovat
kdykoli.
Číslo jedna:
Duchovní praxe.
Dotkněte se své
léčící síly každý den.
Číslo dva:
Udržujte zdravý životní styl.
Číslo tři:
Být veselý za každé situace.
Ve všech situacích si
všímejte pozitivních věcí.
Číslo čtyři: Modlit se
a meditovat každý den
více a více a posilovat
svou vlastní fyzickou,
emoční, mentální
a duchovní bytost.
Dobrá?
Musíte žít zdravěji.
A vegetariánská dieta je
ta nejzdravější dieta ze všech.
To pomáhá, ano.
Děkuji Vám Mistryně.
Není zač.